

Propitá 2005

aneb

...do království Třetího prince...

Propitá

28.10.-30.10.

Nejdřív bych rád vysvětlil jak se to má s názvem výpravy. Ten vymyslela a přidělila výpravě Jarka před necelým rokem, když sestavovala jízdní kalendář pro tento rok. Neměla tehdy v úmyslu (aspoň doufám) propít výzbroj, výstroj či členy výpravy, ale po zkušenosti z Jeseníků, kde nás potkala opravdu hnusná zima a nedostatek energie a eliminovali jsme to malými zato častými doušky slivovice, předpokládala, že to letos bude stejné. V realu to bylo tak, že bez jakékoliv koordinace každý kromě Hanky nějaký alkohol vyvezl. Nutno podotknout, že jsme ho většinu zase přivezli zpátky. Nějak nebylo proč konzumovat...

Máme před sebou prodloužený víkend a tím vyvstává otázka kam pojedem a co tam chceme vidět a zažít. Trasu připravuje Tomáš. Tedy to zase bude určitě vlakem někam do daleka a tam to bude super. Alespoň to tak zatím vždycky bylo. Jenom ta cesta vlakem. Pořád tímto způsobem dopravy nejsem nadšen. Ale jinak to nejde. Do autobusu nás nevezmou, na letadlo jsme moc těžcí a loď naším směrem tento víkend nejede. Jo, ten směr. Tomáš mluví o Adršpachu. Zpátky k tomu vlaku. I tento jediný dostupný prostředek hromadné dopravy má svá omezení. Nás trápí to, že ve čtvrtek večer, kdy jsme původně chtěli vyjet, není přímý spoj. A přestupovat prostě nebudeme! Už dost na tom, že jsem vůbec souhlasil s vlakem. Tedy nezbyvá než použít spoj jedoucí v brzkých ranních hodinách. Přesněji v 6.10 z Hlavního nádraží. Tedy to chce od nás vyjet v 5.30. To naráží na problém ranní městské dopravy, která začíná fungovat v 5.00 a ještě bude mít sváteční jízdní řád. Tedy nabízím možnost zahájit výpravu ve čtvrtek večer na Vinohradech a to nákupem nezbytností, po té přesun do restauračního zařízení U Krbu, kde se proberou detaily výpravy a pak nocleh u nás. Ráno budíček v 5.00, snídaně a v 5.30 odjezd. Tohoto dobrodiní využil jen Tomáš. Ostatní zmírají touhou vstávat s pekařema. No, jak je libo.

Dig.

Tak vstávat s pekařema ne, ale pochutnávat si na výsledcích jejich práce, která je tak hořce zaplacená ranním vstáváním, to jo, co? Hanba!

Vkt.

Budík nás budí opravdu v pět. Moje tělo absolutně odmítá jakékoliv pokusy o pohyb. Teprve v 5.10 se první skupiny svalů uvolily k alespoň minimální poslušnosti. Hrozně. Snídáme a v 5.20 přichází Viktor. Je tu později než jsme se dohodli. Ale to nic.

Dig.

No. Jak se to vezme. Později jsem skutečně přišel. O jedno metro, teda asi o 10 minut. Ale jistě jsem to ve čtvrtek večer snad neříkal...

Vkt.

My máme úplně stejné zpoždění a tak se rychle synchronizujeme. A to i s Tomášem, který je ještě mrtvější než já. Těsně před zahájením přesunu kol do přízemí přichází Jarka a je překvapena, že jsme ještě neodjeli. Taky přijela později a bála se, že jsme ji tu nechali.

Dig.

Nevím, jestli se Jarka bude bránit, tak to radši udělám za ní. Jarka náhodou pozdě nepřišla. A jestli jo, tak ne vlastní vinou. Určitě jela tím metrem, kterým chtěla, teda v 5:22 na Jiřího.z Poděbrad.

Vkt.

Malá vsuvka: Jarka přišla pozdě. Ale v toleranci, na kterou jsme odjezd připravili. Tedy se nic nestalo. A jenom na okraj; autobusům, vlakům, letadlům, lodím i přívozům je jedno jestli je něčí pozdní příchod jeho vinou, nebo ne. Všechny tyto

prostředky prostě odjedou bez nás. Zatím nám příjezdy na Hlavák vycházejí. Ale jednou určitě narazíme na nejdůležitějšího nádražáka na světě, který bude trvat na tom, že musí být nakládáno 20 minut před odjezdem vlaku a budeme nahanáni. (vzpomeňte si na nádražáky v České Třebové) A pokud se to povede u podobného spoje jako dnes (jeden vlak ráno, druhý večer) tak to budeme moct rovnou zabalit.

Ještě něco ke srazům a odjezdům. Pokud jedeme z Prahy po svých tak dobře víte, že jenom bublám. I když někdy dost nahlas. Nejsme-li vázáni dojezdem na čas, nechce se mi jen kolem půlnoci poslouchat vaše řeči o tom, že už vás to nebaví, a že už chcete spát a podobně. Tedy o nic nejde. Jsme-li vázáni časem (to je to hlasité bubláni) bývá zpravidla jen dobrá vůle toho, ke komu jedeme jestli na nás počká. A pokud tam jedeme poprvé, je nutné udělat o nás nejlepší obrázek. Kdoví kdy zase toho dotýcného budeme potřebovat.

A pokud použijeme pro opuštění hlavního města dopravní prostředek, je to jasné. Nepočká. Proto bývám velmi rozezlen, protože se rozbije časový plán, který ten co dělá navigaci pracně připravil a propočítal. A tedy mu jen tak pro nic za nic ničíme práci nad kterou strávil hodně času. Je jasné, že když Viktor řekne, že přijde v... musím počítat vzhledem ke vzdálenostem, které musí zdolávat, že deset minut je tolerance zpoždění. Ale je to Viktor a ten pozdě nechodí! U Jarky je to ještě složitější. Ale i u ní se stává zřídka, že by přišla pozdě. Na rozdíl od Tatranky, která jen zřídka chodí včas. U Jany je jistota, že bude na místě naprosto přesně, nebo vůbec. Ve druhém případě se to dost rychle dozvím. Hanka je zase takovej tvor, kterej chodí kamkoliv s půlhodinovým předstihem. A Tomáš? I u něj musím počítat s nějakým časovým rozptylem. A teď to zkuste synchronizovat a to ještě tak, aby se všem akce líbila. Každý, kdo si aspoň jednou zkusil výpravu připravit ví jaké to je. Že, Jarko? A když se kromě laxního přístupu účastníků přidá ještě to, že akce není jízdní a ještě drzost dopravců, je to pro to organizátora na mašli. Že, Jarko? A pokud ve zprávě je zmínka o tom, že Tatranka přišla včas, Jarka a Viktor pozdě nebo Hanka vůbec, je to konstatování neobvyklého stavu komplikujícího další postup a ne napadání jednotlivců. Tedy není třeba nikoho bránit.

Tolik vsuvka.

Tak. Hotovo, kola stojí na chodníku, všechno je přezkoušeno a pracuje bez závad. V případě mého miláčka v rámci možnosti a dlouhodobých poruch. Odjíždíme.
Dig.

Skutečně bylo všechno přezkoušeno. Včetně hustoty mých kol. A vida jí, potvoru. Zdá se, že není dost velká. Nějak jsem si zapomněl dohustit. Ted ale už nezdržuji, nestihnul by se vlak. Moje tušení, že je vzduchu málo se potvrzuje už po prvních metrech - zadní kolo jede, jako by bylo ožralý - ze strany na stranu. Tak hrozný to ale naštěstí není, takže to počká až na výstup z vlaku.
Vkt.

No jo, i mé kolečko umí být pěkně „ožralé“ a dávat tak svému jezdcí skvělou lekci o rovnováze. Vzpomínám na loňskou výpravu do Jeseníků kde jsem díky Moribundusu a ulehnutí v penzionu ujela ze všech nejmíň km a nejmáštěji přichla. V Praze jak při odjezdu tak i při příjezdu ☺
Hnk.

Jenom otázka: hustota kol, nebo hodnota tlaku v pneumatikách ☺?

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	2398	0	0	11

Je chladno, tma a kromě rozvozu tisku jsme na ulicích nepotkali ani kolo. Dig.

Jenom bandu společensky unavených pubertáků, kterým se moc nechtělo vypadnout z přechodu pro chodce. Vkt.

Příjezd na nádraží je také standardní.

S Tomášem jdu najít nástupiště odkud jede náš spoj. Naštěstí je přistaven na třetím nástupišti, kam vedou i přejezdy a tedy nebudeme muset po schodech do podzemí a pak zase nahoru. V pohodě jsme dojeli až ke služebnímu vagónu. Vlaková četa právě převzala celý vlak a věnuje se nám. Vlakvedoucí, průvodčí i dívka na zácvik. Dovolili nám nechat bagáž na kolech a uvítali, že si naše drobečky chceme naložit sami. Vlakvedoucí komentoval každý pohyb směrem k zacvičované a ta částečně se zájmem a částečně unaveně sleduje naše počínání včetně přeskládání ostatního nákladu ve vagónu. Po dokončení akce a zaplacení poplatku ve výši 20,- Kč za kolo jdeme najít svá rezervovaná místa do vagónu. Máme je velmi rychle. Usadili jsme se a za pár okamžiků se dává vlak do pohybu. Je tu teplo, klid a pohoda. A tak si povídáme, tropíme žerty a těšíme se až pojedeme po svých.

Po nějaké době se projevila chybička. Jídlo a pití zůstalo na kolech. To co nás obtěžuje se jmenuje hlad. To jsme chytrý, to jsme chytrý! Čím dál častěji si vyprávíme o tom, že až vystoupíme, vrhneme se na potravinovou část bagáže a nacpeme si pupky. Za okny uhání podzimní krajina ozářená sluncem nízko nad obzorem, ozdobená mlhou válejší se v každé prohlubni. Přichází vlakvedoucí se zacvičovanou dívkou a sdělují, že v Malých Svatoňovicích je výluka. Tomáš tvrdí, že o výluce věděl a s ohledem na ni zvolil výstupní stanici právě do Malých Svatoňovic. Odtud pojedeme po svých. A jsme tu. Vykládka proběhla ve stejné pohodě jako nakládka. Překontrolovali jsme výstroj, přioblékli se a vyjíždíme.

Dig.

Ted jsem ale už dofouknout nezapomněl. No co, aspoň jsem se trochu zahrál.

Vkt.

A je to tu. Silnice v našem směru je neprůjezdná. Rozebrali tu přejezd a všechno uzavřeli. Ale pěší přeci nějak musejí... Ano, mysleli tu na ně. Stejně jako oni jsme použili položené panely v kolejích. Radost z bravurně vyřešené situace mi kazí to, že silnice se

roztrojuje a všechny směry jsou do kopce. Snad v touze ušetřit svůj pohybový aparát zvýšené námahy odbočil Tomáš na silnici, která jako jediná končila své stoupání hned za zátočinou. Slepě jedeme za ním. Ukázalo se však, že to nebyla volba nejšťastnější. Silnice zvesela a radostně končí u baráků zde stojících. Aha. Tak zpátky a hurá do kopce. Dig

Jezdit poslední má někdy své výhody. Teď jsem například ušetřena chybnému odbočení a můžu vesele pokračovat dál nahoru do kopce. Hnk.

Zastavujeme každých 100 metrů kvůli doladění techniky a těl. Opravujeme, jíme a svlékáme vrstvy. Dig.

Ještě že nejsme hadi. Svíklí bychom snad i kůži... Ale ne, takový vedro zase nebylo. Ale do kopce se člověk a dokonce i já zahřeje. Vkt.

Stoupání je nekonečné. Po nějaké době, značném zahřátí těl a propocení triček se terén zlomil a jedeme dolů. Strašná zima. Pak jedeme údolím. Je tu tepleji. Kolem bouří podzim se svými barevnými kombinacemi, Hanka a Tomáš pořád fotí.

Při jedné kochací zastávce se Viktor s Hankou ťukli. Žádné škody na technice, Hanka má odřenou ruku.
Dig.

Ach jo. Zrovna jsem se koukal doleva, kochal se krajinou, když Hanka náhle zastavila. No a protože jsem jel těsně za ní, už jsem to nevybral. Pohled na Hanku, jak se drží za ruku, mě dost vylekal, ale naštěstí se dohromady nic nestalo.
Vkt.

Okolní příroda je nádherně vybarvena a tak je stále co fotit. Přece když už jednou člověk zastaví tak ať to stojí za to. Ťuknutí s Viktorem nebylo kvůli přírodě jako kvůli cedulce, která mě natolik zaujala, že jsem co nejrychleji zastavila. Nedala jsem o svém úmyslu nijak znát a Viktor nemohl už nic dělat. Byl z toho chudák tak smutnej, že mi ho pak bylo líto a stále dokola jsem ho ujišťovala, že se nic hrozného nestalo a ať se tím přestane trápit...
Hnk.

Kromě toho vjela do hovna a teď se snaží ujet smradu. Je tím tak posedlá, že i přes hlad minula 4 hospody.
Dig.

No co. Aspoň víme co je silnější než hlad ☺
Vkt.

Ano. A zní to asi takhle: „Silnější než hlad je z haldy hoven smrad...“
Dig.

Upřesňuju, nebyl to smrad ale pokyn, že jíme až u skal. Tak jsem jela...
Hnk.

Zastavujeme až u vstupu do skal a já trvám na tom, že než do nich vstoupíme dojdeme si na jídlo. Holky šly na průzkum. Pak nás zavedly do hospody kousek stranou. Vešli jsme dovnitř. Jo, tak tohle maj pěkný. Interiér opravdu podařil.

Usadili jsme se u stolu a nic! Oba obsluhující pinglové dělají, že tu nejsme. Obsloužili celý lokál i ty co přišli hodně po nás a my pořád nemáme ani pítí. Tomáš nás šel připomenout. Tím na nás upřel jejich zlomyslnost. Obsluha se nijak zvlášť neurychlila. Po dlouhé době nám objednané přinesli. Všechny porce nejsou největší a mají vždy nějakou vadu. Já například mám připálené americké brambory. Dig.

Americký brambory? Možná tak brambory z 11. září... No a moje obavy o kvalitě objednaného zelí se bohužel víc než naplnily. Takovou hrůzu jsem ještě nikdy nejedl! Vkt.

Brambory jsem vážně nebyla schopna pozřít, ale italská polívka se kuchaři opravdu povedla a tudíž jsem se rozhodla na brambory rezignovat sníst jen neslané obalené a osmažené kuřecí maso a završit to vyzkoušenou polévkou. Bohužel, číšník si mě vychutnal. Na mou otázku jakou polívku bych chtěla mi po vyslovení italská sdělil, že ta už není a potouchle se culil. Hnk.

Pak pro změnu čekáme na zaplacení. Prostě hospoda zralá na vypálení. Po jídle máme hlad. Dig.

Což o to. Na to jsem ze školy zvyklej. V menze nejsou porce zrovna největší. Ale tam mi to aspoň většinou chutná....Škoda že jim Jarka dala tuzer. Já bych snad ani nezaplatil. Vkt.

Přesunujeme se k pokladnám u vstupu do skal a zobeme ze zásob. Kola parkujeme v proluce za pokladnou a dál jdeme pěšky.

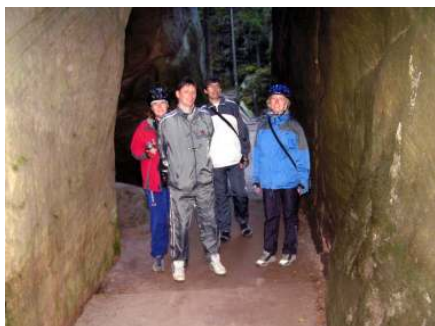

Mají to tu krásné. K vidění jsou skalní útvary jako třeba Džbán (vpravo),

homole cukru hojně podepíraná klacíky návštěvníků (vlevo), pan starosta s chotí, které nikdo nepodpírá (vpravo),

úžasně čistá voda v potůčcích včetně ryb (vlevo) a jinými (vpravo). Dočetli jsme se, že když půjdeme pořád po dně soutěsky, máme šanci neminout jezírko. A skutečně. Po pár stovkách metrů tu cosi je. Pokladna. Ale jezírko se nejspíš někam ukrylo. Další info tabule nám dávají za pravdu. Šipky ukazují kamsi vzhůru po příkrém nekonečném schodišti.

Ten, kdo si myslí, že je jezírko nahoře, nemá pravdu. Je tu však něco jiného:

to není skála s vyrážkou, ale odkladiště žvýkaček před náročným sestupem k přístavišti na jezírku. Po mnoha desítkách schodů jsme dole. Moc pěkně nás vítají:

Na dobře viditelném místě na skále mají další tabulku, kde vedou statistiky. Konkrétně počet utolulých pro tento den. Dnes zatím tři křížky... Všem uvevodí molo a u něj stojící prám.

Na jezírku se vezeme na lodi s velmi vtipným gondoliérem. Viděl Jarku jak zápasí s mobilem a chtěl aby ho vypla protože prý ruší satelitní navigační zařízení.

*Pak obdobným způsobem prováděl výklad. Vůbec je to tu laděné do humorna.
Moc pěkné. Dig.*

**Asi nemaj o umělém jezírku co vykládat. Tak plácaj kraviny. Ale
výsledek perfektní. Nesrovnatelně lepší než odborný výklad nějakého
nadšence ze školy. Vkt.**

*Ale abychom nevyplácali všechen obdiv na jednu atrakci. Také jsme navštívili
vodopády. Oba.*

Pak pokračujeme v procházce skalami a ke konci se Hance udělalo velmi nevolno. A to tak, že musela jít za skálu a nějak to tam pořešit. Za stálého podpírání jsme ji dovedli až k pokladnám.
Dig.

Prosím, nepřeháňet takhle to vypadá jak kdybych tam už klepala na nebeskou bránu. Nevolno mi bylo to je pravda, ale asi to byla jen reakce žaludku na nepovedený oběd případně pokles tlaku atd.
Hnk.

Vyndali jsme kola a jdeme do přílehlého hotýlku na čaj a grog. Tady je obsluha standardní, ale v porovnání s těma dvěma u oběda... Po ohřátí jedeme do cíle dnešní etapy – Police nad Metují, kde máme objednan nocleh v penzionu. Vše probíhá hladce až na zastávku u jedné křižovatky. Tomáš přibrzdil, Jarka vzala za brzdy rádsky a Hanka se tomu všemu vyhnula smykem. Já s brzdami na doraz zastavuju tam co by stálo přední kolo Hanky. Grrrr! Nemám rád překvapení!!! Po ujištění se, že jsme zastavovat nemuseli protože víme kudy dál pokračujeme v cestě. Stmívá se. Před námi se zvedá kopec. Nijak velký, nijak zajímavý. Jedu první. Kdesi daleko za mnou kvíkla siréna. V zrcátku kontroluju o co jde. Nic mimořádného nespatriju a tak jedu dál. Nejspíš někdo zavadil o tlačítko sirény. To se stává. Kus dál znovu koukám do zrcátka a vidím jak asi 100 metrů zpět Viktor statečně kráčí po krajnici a dře své kolo do kopce. Vybral jsem vhodné místo k zastavení, zajel ke kraji s tím, že na Viktora počkáme. Nejspíš píchnul. A protože operaci výměny duše už zvládá samostatně, nebude zdržení velké. Po nějaké době přichází. Je to ale šikovnej kluk. Nepíchnul. Řetěz přetrhnul. Lamželezo náš nejsilnější. Pravda, moc mě to netěší. Oprava bude asi delší. Po průzkumu se ukázalo, že je Viktor ještě šikovnější než jsem si myslel.
Dig.

Jééé, já tak rád na sebe slyším chválu... Ale to, že ten řetěz rupnul si nějak neumím vysvětlit... No dobře možná umím. Ale choval jsem se k němu stejně jako vzdychky. Takže nejspíš zase únava materiálu. Mám to ale smůlu ☺
Vkt.

Roztrhl článek řetězu úhlopříčně. To jsem ještě neviděl. Inu člověk se pořád učí.

Dig.

Jsem rád, že jsem pomohl rozšířit obzory. Von ten Vladimír Iljič snad věděl o čem mluví ☺. Vkt.

Pokus o opravu dopadl překvapivě dobře a ztratili jsme jen pár minut. To jsme dobrý, to jsme dobrý! Po kilometru ho přetrhl znovu. Dig.

Tak teď už ale fakt nevím. Teď jsem se k němu choval fakt něžně, skoro jako k... copak si teď asi myslíte... k přetrženému řetězu. Vkt.

Aha tak ještě jednou!

Tentokrát nic nenechávám náhodě a měním dva články řetězu. Ten pak funguje jako nový. Přijíždíme do Police. Je tma, půl osmé. Chvilí hledáme, ptáme se místních a celkem hladce nacházíme penzion. Dig.

Alespoň jsme při tom krátkém bloudění viděli náměstí. Vkt.

Je moc pěkně nasvícené a tak neváhám a fotím...

Hnk.

Barák je prázdný nikde nikdo. Je čtvrt na osm. Hlášení jsme mezi 7 a 8. Tomáš volá majitelce. Nebere mu telefon. Mnohokrát. Tedy to není náhoda. Pomalu už připravujeme nouzový plán – ústup do nejbližší hospody a poptání se na jinou možnost ubytování. V 19.40 posílá Tomáš sms. V 19.45 volá majitelka, že je na cestě. 19. 55 je tu. Omlouvá se, vymlouvá se, sype si hlavu popelem a pouští nás dovnitř. Je to tu pěkně. Jde o velký patrový rodinný dům, kde v suterénu je velmi prostorná garáž, přízemí obsahuje dvě obytné místnosti se sociálním zařízením a centrální kuchyňku. Ta je velká a vybavená jako běžná kuchyň pro čtyř až šestičlennou rodinu. V patře se nalézá dvojice pokojů a k nim sociálky. Dále je zde schodiště vzhůru do pokojíku v podkroví. Celkem je v celém objektu 14 lůžek. Všechny místnosti jsou přepychově vybaveny. Všude čisto a uklizeno. A to celé za 220,- Kč/os. a noc. S výběrem jsem nadmíru spokojen a to i přes úvodní záškolbrt.

Kola jsou v garáži my v pokojíčkách v televizi běží film Harry Potter. Pojedlí jsme a na kutě. Dig.

No právě! A to je kámen úrazu. Jarka rozhodla, že nebude spát se mnou nebo Tomášem na dvojposteli, ale že si vezme postel jednoduchou a dvojpostel přenechá nám.... Teda sorry, proti Tomášovi nic nemám, ale skoro mi přejel mráz po zádech. Naštěstí měl ale Tom pocity stejný, takže se noc obešla bez komplikací... ☺ Vkt.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Police n.M.	53	2444	46	15,2	24-7

Ráno 29.10. sobota

Probouzíme se před osmou a probíráme co s dneškem. Jarka je hned po ránu jedovatá. Zvláště na Tomáše. Dig.

Na mně jedovatá není.

Vkt.

Snídáme v kuchyňce. Každý si před sebe vyskládal to, co hodlal v nejbližší době pozřít. A že to byly kombinace! Velmi mě překvapil Viktor, před kterým stálo pivo. Dig.

A je to tady zase. Proč to překvapení? Jako v prvním ročníku na praxi, kde jsme si koupil jednoho lahváče a všichni se na mně chodili koukat. Přírodní div - Viktor má pivo!!! Vkt.

Ne, o tom to není. Je to o tom, že má pivo k snídani. To není obvyklé (pokud jeden není po prudkém tahu). Ale zase „ranní ptáče bez lahvičky vůbec nikam nedoskáče“.

Ovšem středem pozornosti se stává Jarka. To že snídává kafe a k tomu věci, které by kohokoliv jiného zabily, na to už jsme si zvykli. Dnes je však kombinace ještě divočejší. To by kromě jiného mohlo znamenat, že je Jarka v... Ne, to ne, to by ona neudělala. Nebo jo? Jarka zase startuje a tentokrát i proti Hance po nějaké pitomoučké otázce na úplnou hovadinu.

Dig.

To je zajímavý, jaký věci si někdo pamatuje....

Vkt.

Otázka zněla, zda instantní kaše, co si Jarka právě míchá je z ovesných vloček. Nic víc nic méně. Překvapila mě Jarkey ostrá reakce, ale řekla jsem si, že důvod bude asi někde jinde a nemá smysl se tím trápit.

Hnk.

Následovalo vylíčení toho jak jsme všichni hnusní že ji po ránu nenecháme na pokoji.

Dig.

Já jsem hnusnej teda nebyl. Za celou dobu jsem nevydal jedinou hlásku a z údivem zíral, kam se ta debata nejenom kvůli Jarce řítí...

Vkt.

Nebo že by přecijen byla v...? Pokusili jsme se jí vysvětlit, že jakékoliv jedovatosti mířené na ni opravdu nejsou v žádném případě myšleny proti ní. Jde o obyčejné plácání pitomostí a obvyklé žertíky.

Dig.

To asi jo. Ale i pitomostí dokážou člověka otrávit...

Vkt.

Potom už snídane proběhla v klidu. Po ní jsme si sbalili nutnosti a vydali se na dnešní výlet.

Začíná nevesele. Před námi je kopec vzhůru. S posledními obydlími končí asfalt a sklon se zvyšuje. Je krásně. Dig.

Tak tady si Dig viditelně protřečí. Jak může bejt krásně, když jedeme do kopce? Vkt.

Aha, tak jinak: Kolem je krásně. Svítí slunce, obloha je hluboce modrá, nicméně je chladno. Velmi zvolna jedeme vzhůru. Jde to pomalu a namáhavě. Dig.

Já jsem měl pocit, že ten kopec vypadá jako kopec, po kterém jede na konci Třech oříšků pro popelku Trávníček s Šafránkovou na koni. Ale potom mě napadlo, že to není jedinej kopec u nás... ☺. Vkt.

Po výjezdu na vrchol pokračujeme po silnici dolů. Svah je sice příkrý, nicméně jedeme natolik pomalu aby nám nebyla zima. Dosáhli jsme dna vedlejšího údolí. Je to tu úžasné. Klid a pohoda, sluneční záře, barevný podzim. Značka, po které jedeme odbočuje kolem rybníčka do polí. Ta jsou bohužel ve svahu a tak radostně a s vervou zase stoupáme.

Po pár desítkách metrů musíme poprvé vdát jízdu. Sklon je tak velký, že nám kloužou kola a nejde jet. Toto trvá jen chvíli. Pak ještě jeden vyhoup a jsme zase na vršku. A zase je tu silnice a stejně jako před dvěma kilometry jedeme po asfaltu dolů. Dig.

Možná by se mohlo upozornit, že silnice, po které jsme odfrčeli doleva dolů vedla taky doprava, ve směru nápadně blízkém naší původní poloze v údolí. No nic... Vkt.

Na dně dalšího údolí se opakuje scéna s odbočením značky v tomto případě však do lesa. Opakuje se i nesjízdnost. Tentokrát v délce 1 km. Cesta zde prudce stoupá a zatáčí, je plná čumějících kořenů a balvanů zahrabaných v zemi. Použili jsme mnoho sil než jsme se dostali na vršek.

Odpočívací zastávka. Pořád je to tu krásné. A pokračujeme. Dál je zase cesta sjízdná. Vyloupili jsme se u kaple Hvězda. Je odtud neopakovatelný výhled přes mnoho českých vesnic do Polska.

Dig.

To jsem ovšem nevěděl, protože jsem byl mírně dezorientován. Tak tam v dálce bylo Polsko? Vkt.

No jo, psali a kreslili to tam na tom orientačním plánu...

V rámci kochání se jsme ještě navštívili sestupnou cestu pod objektem, prohlédli si ji a zase pojedeme.

Tak ne, nepojedeme. Pravda, nasedli jsme a vyjeli, ale značka zase zaměřila mezi stromy. Stezka není sjízdná. Jsou tu vysoké kamenné prahy, vodní průrvy, bahno... ale to pořád není nic proti tomu co bude dál.

Dig.

Až to místama vypadalo, že jsem nebyl sám, kdo je dezorientován...

Vkt.

Značka nás zavedla do krásného lidmi opuštěného zákoutí lesa. Bohužel těžko dostupnými pěšky natož s kolama. Dávno už se nepokoušíme jet. Snažíme se udržet kola ve svislé poloze a při tom nepadnout, neuklouznout či se jinak nezřítit dolů. Jde to dost mízně. Celé to tady má náклон mezi 30ti a 45ti stupni. Umístit sem cyklotrasu mohl jen blbec.

Dig.

Nebo nějakej zavilej odpůrce cyklistiky. Třeba mu někdo na kole přejel čokla. Vkt.

Nebo možná jen chtěl aby si i ostatní mohli vyzkoušet jak se s kolem lyžtuje. Protože co mi nejvíc připomínalo náš sestup dolů bylo právě lyžování. Listí pod nohama ujíždělo stejně jako sníh a za sklon by se nestyděla ani černě označená sjezdovka na českých horách. Hnk.

Kromě sklonu nám ztěžuje cestu terén. Je tvořen kameny, kamennými bloky, hlinou, mechem a jemným pískem. Dohromady je to prudce dolů, překáží to a klouže.

Jarka dle jejího mínění nemůže uklouznout, protože má skvělé boty s absolutně neklouzavou podrážkou. To se ukázalo o pár minut později, kdy skončila na zemi mezi vši dřívě popsanou zmetí přikryta svým kolem. Fyzika prostě nejde přelstít. Dig.

Možná, že Jarčiny boty maj skutečně perfektní neklouzavou podrážku. Bohužel bylo ale dost klouzavý to listí, po kterým jsme šli. Vkt.

Ano. O tom jsem celou dobu mluvil. Děkuji za zformulování myšlenky. Po nějaké době jsme se ocitli na dně rokle, ale vyhráno není. Je tu hluboký písek a terén poničen těžkou mechanizací na přiblížování dřeva. Odpočíváme a zobeme. Je tu krásně. Leč je třeba jet dál. Pořád jdeme pěšky a tlačíme. V protisměru jede cyklista. Má značkový obleček a dost dobrý stroj. Tváří se opovrhlivě. No, neví do čeho jede. Za ním jede žena, další chlápek a dívenka. Ti jdou pěšky. Kromě toho prvního vypadají, že se jim tenhle podnik moc nezamlouvá. Zvlášť ženské části. Varovali jsme je, ale nevěří nám. Sytý hladovému nikdy nevěří. Po chvíli jsme se ocitli na cestě a ta nás dovedla na silnici. Tomáš chvíli štrachá v mapě a pak určuje směr další jízdy. Dig.

Zajímavé je, že na opačnou stranu. Ale není se čemu divit, kdo se má v tom lese vyznat. Vkt.

Pořád je nádherně, akorát fouká protivítr a to dost studeně. Jedeme po krásné silnici z kopce. Po 5ti km zastavuju u hotelu s hospodou. Před dalším postupem to chce oběd. Rozhodování komplikuje fakt, že jsme na tom blbě s časem. Dig.

Technická poznámka. V tomhle případě snad čas to naše rozhodování ulehčuje, ne? Žrádlo je přednější poznání...☺ Vkt.

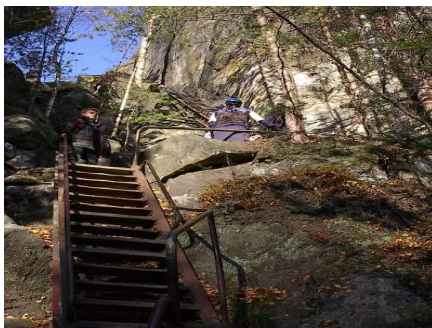
To říkáš ty! A já. Ale jsou i tací, kteří... A tedy zastavíme-li, nestíháme. Nezastavíme-li nedojedem. Zastavíme. A dobře děláme. Oběd je skvělý, obsluha jedinečná. Dig.

Oběd byl skutečně dobrý. Skoro se mi ani nechce srovnávat s tím, co bylo včera. Nebe a nádra. Teda dudy. Důkazem je můj návrat k mému zvyku, díky kterému se pomalu vžívá přezdívka Čistič... Vkt.

Zdržení činí pouhých 45 minut. Tak a co dál. Dnešní cíl pevnost Dobrošov už nestíháme. Ale Teplické skály ano. Vydáváme se k nim. Jede se dobře. Na obloze kromě modré barvy a slunce není vůbec nic. Dig.

Ani ufouny jsem neviděl. Vkt.

K tomu ladí barvy podzimní krajiny, prostě paráda. Přijíždíme ke vstupu do skal. Parkujeme kola a odkudsi se objevila známá Hanky. Prohodily pár vět během čehož je nám potvrzeno, že bychom prohlídku Dobrošova rozhodně nestihli. Jdeme do skal. Je to tu hezčí než v Adršpašské části. Kromě jiného je tu možnost vystupu na vršek jedné skály.

Tomáš vzdává v posledním výškovém táboře. Viktor trpící stejnou fobií jako Tomáš statečně pokračuje s námi až nahoru. Odvolává se na to, že přeci musí zkusit, jestli mu výšky stále ještě vadí. Dig.

Když jsem si to zaplatil, tak to chci co nejvíc využít, ne? Ale jsou to muka, zvláště na schodech, no - spíš žebříku s uvolněným zábradlím. A kdyby tam nebylo lidí jak na Václaváku, tak by to bylo ještě lepší. Vkt.

Je tu docela nacpáno. A žebříkoschody jsou jen jednokolejné. Na malé plošince na vrcholu je kromě nás skupina asi patnácti Poláků a stoupají sem další. Nějak nechápou, že se nejdříve musí sestoupit a pak teprve pustit ty, kteří míří vzhůru. Přesto je kolem krásně. Po sestupu pokračujeme v prohlídce. Opravdu velmi pěkné. Dig.

**Je to tu daleko lepší než v Adršpašskéjch skalách. Větší a hezčí.
Vkt.**

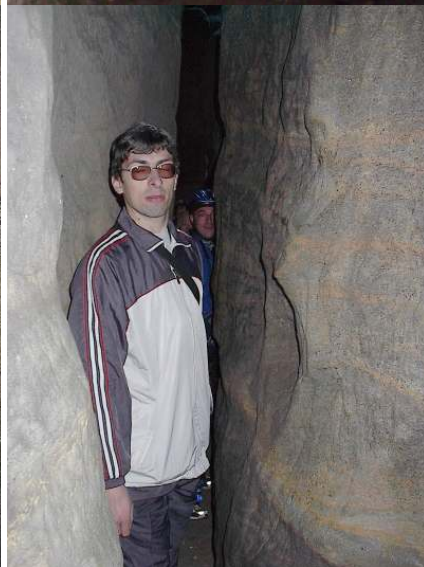
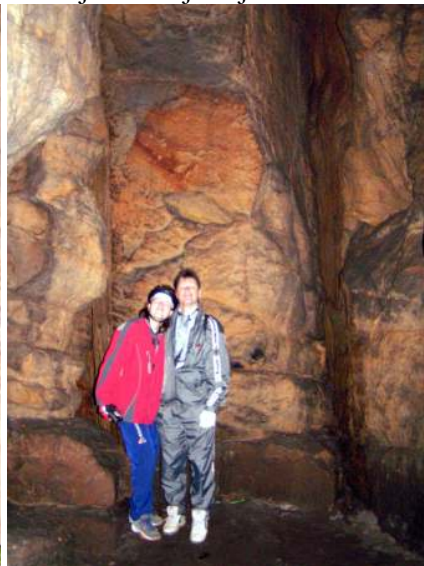

I já se přidávám k názoru, že Teplické skály jsou zajímavější a hezčí. Nerozumím tomu, že sem dojde jen asi třetina turistů co navštíví Adršpašské skály.

Hnk.

*Hanka zaležá do každé díry a moc se jí tu líbí.
Jo jo, to sedí. Někde prolezat, prozkoumávat a objevovat to je moje.*

*Dig.
Hnk.*

Mají tu ukazatele s popisem co skalní útvary připomínají. Docela to sedí. A mají tu horolezce. A kolik! Čím je zlézaná stěna kolmější, tím je jich na ní víc. Blázní. Slunce se kloní k obzoru a ochlazuje se. Přestože se nám odtud nechce, přidáváme do kroku. Jak kdosi správně podotkl, je to tu úžasné, ale potmě se moc kochat nedá. Blížíme se k východu, smívá se. U kol jsme se oblékli do žlutého nočního dresu a jedeme do Police, do penzionu, do pokojíčku, do postýlky... Vracíme se jinudy než jsme přijeli a jede se skvěle. Je tma, a chladno. Po osmi pohodových kilometrech jsme ve městě.

Dig.

No jo. Fakt. Najednou se to vylouplo, ani jsem už nedoufal... A navíc se tam sjíždělo z kopce ☺. **Vkt.**

Najít penzion není problém a tak jsme za chvíli u něj a za další chvíli v něm. Zaparkovali jsme v garáži, přesunuli se nahoru, udělali si večeři a po ní nastala kultura. Hanka nám četla. Tedy mě a Viktorovi. Jarka s Tomášem sledují hodnotný program v televizi. **Dig.**

Tak o tom bych si dovolil pochybovat. **Vkt.**

A je to tu zaležáme a zahajujeme spaní. **Dig.**

A zase s Tomášem do postele!!! **Vkt.**

Můžeš o tom natočit film. Jmenovalo by se to s Tomášem v posteli...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Police n.M.	49	2480	35,9	13,6	25-4

Ráno 30. 10. neděle

Budí nás mobil v sem. Vlastně v osm. V noci šoupli čas a tak máme hodinu k dobru. Snídáme, balíme, uklízíme a odjezd. Včera v televizních zprávách říkali, že v Náchodě se objevil Meningokok. Zatím je nakažená jedna studentka a celá škola je v karanténě. Tak tam jedem. **Dig.**

Ha ha ha. **Vkt.**

Dělí nás 20 kilometrů. Zase je nádherně. Svítí slunce, nebe je čistě modré. Jen jednu vadu to má. Fouká vítr. Samozřejmě proti. Jedu první a prorážím masu proudícího vzduchu ostatním. **Dig.**

Aha. Tak proto mi všichni ujeli. Nějak nemám moc energie, protože ať dělám co dělám, pořád jsem tak 200 m za ostatními. Až časem se na chvilku ke mně přidala Jarka. Taky došla energie. **Vkt.**

Kolem je pořád na co se dívat. Po 17ti km začínám zpomalovat. Už nemůžu. Ta prvojízda je nějak namáhavá. Zařazuju se dozadu. Je obrovský rozdíl v tom táhnout vzdušný pytel a v něm vlak kamarádů nebo se v tom pytlí vézt. Přijíždíme do Náchoda. Projíždíme kolem zámku a pořád se držíme Metuje. Měli bychom začít stoupat. Nějaký domorodec nás poslal ulicí mezi domky nahoru. Ale nějak nám zapomněl říct, že ulice končí a pak je brutálně nakloněná polní cesta napojující se na silnici. **Dig.**

Já jsem měl jít na práva. Pořád bych hájil spravedlnost. No - možná právě proto bych na práva chodit neměl. ☺ Každopádně ten domorodec mluvil o tom, že silnice končí a asi 60 m se musí po hlíně. Vkt.

To ano, ale to že je to hodně nahoru jsem neslyšel. Zdoláváme to pěšky a se silným větrem v zádech. Něco je v nepořádku. Vítr si nevšiml, že nám pomáhá. Dig.

No nekoukejte se na mně. Já bych mu to teda rozhodně neřek. Vkt.

A jsme na asfaltu. A ten vede nahoru. A tak se zvolna suneme vzhůru s několika odpočinků. Poslední je v Dobrošově. Odtud k opevnění už to dojděme na jeden zátah. Pořád svítí slunce a fouká vítr. Kolem jsou k vidění propriety patřící k vojenské minulosti tohoto místa. Parkujeme u správní budovy objektu. Je tu zima. Dig.

Ano. Je tu zima. Ale já mám slivovici. A Jarka o ní ví. A její prázdný žaludek vzápětí už taky. To bylo najejdu radosti.... ☺ Vkt.

Máme kliku, prohlídka s průvodcem začíná za pár minut...

Popis expozice

Rozestavěná dělostřelecká tvrz, součást Čs. pohraničního opevnění z let 1935-1938, s prohlídkou rozsáhlého podzemí. Tvrz měla palbou krýt náchodské údolí. V kritických záříjových dnech roku 1938 se již začalo bednit a betonovat podzemí, vybetonovány byly 3 z plánovaných 6 srubů tvrze, jsou to 2 objekty pěchotní a jeden dělostřelecký (jediný v ČR přístupný zevnitř).

V okolí pevnosti naučná stezka věnovaná pevnostní problematice druhé poloviny 30. let. Její součástí je mimo jiné i pěchotní srub N-S 82 Březinka.

V sále provozního areálu je v sezoně umístěna stálá výstava Čs. armáda první republiky v miniaturách modeláře a sběratele Lubora Šušlíka. Součástí prohlídky je o státních svátcích i pěchotní srub N-S 73 Jeřáb.

Dějiny objektu

Dělostřelecká tvrz Dobrošov tvořila součást Čs. pohraničního opevnění budovaného v letech 1935-38 (stavební úsek ŽSV V v Náchodě). Průzkum terénu před vyměřením tvrze probíhal v zimě 1935 a v létě roku 1936. Výsledkem byl projekt sedmiobjektové dělostřelecké tvrze. Její mohutnost (dva pěchotní, čtyři dělostřelecké objekty a srub vchodový) odpovídala důležitosti svěřeného úkolu - uzavření údolí Metuje u Náchoda. Tvrz mohla být z terénních důvodů umístěna pouze na dobrošovské náhorní plošině. Tím došlo v těchto místech ke zdvojení obranné linie, neboť se tvrz dostala až za sruby N-S 78 "Polsko", N-S 79 "Hrobka" a N-S 71 "V sedle".

Výstavbu tvrze prováděla firma Kapsa z Prahy, již bylo staveniště předáno 28. července 1937. Velitelem vojenského stavebního dozoru byl škt. žen. ing. František Zavadil, správcem stavby škt. stav. ing. Vlastimil Zeithamel. Stavební práce začaly 13. září 1937. Přestože práce probíhaly s velkou intenzitou, je zřejmé, že do září 1938 nemohly být ukončeny. Na Dobrošově stavební firma zahrnula pracovní šachty všech nevybudovaných objektů. Plánovaná stavební lhůta činila 24 měsíců a politické události zastavily práce již v polovině předpokládané doby.

Stovky dělníků (v září 772 dělníků + 28 vedoucích pracovníků) však odvedly velký kus práce. Bylo vyruháno 1750 m spojovacích chodeb (v hloubce 20-39 m pod zemským povrchem) a cca 750 m podzemních sálů (budoucí kasárna, sklady, technické zázemí...). Přibližně polovina z těchto prostor byla vybetonována Z celkové zadávací částky 42.800.000,- Kč bylo vyúčtováno po přerušení prací cca 19.000.000,- Kč.

V září 1938 byl osazen (25 mužů) a improvizovaně vyzbrojen pouze pěchotní srub N-S 73 Jeřáb (2 x LK vz. 26, 1 x dvojce TK vz. 37). To bylo samozřejmě ve srovnání s plánovanou bojovou hodnotou tvrze málo.

Po Mnichovské dohodě byla většina opevnění podstoupena Německu. Na Náchodsku, které nepatřilo do německého záboru, zbylo Čs. armádě několik téměř vyzbrojených

objektů, které se však již nevyplatilo vydržovat, a tak začala rozprodávat jejich vybavení (mimo zbraní). Nedokončené torzo tvrze Dobrošov neuniklo pozornosti okupantů, kteří již v roce 1940 použili pěchotní srub N-S 73 Jeřáb při natáčení válečného týdeníku s ukázkou "úspěšného dobývání Maginotovy linie". Lehké objekty (vz. 36 a vz. 37) na povrchu a v okolí tvrze byly v době okupace zlikvidovány pomocí trhavin.

V roce 1943 se zde konaly za přísných

bezpečnostních opatření zkušky jedné z tzv. tajných zbraní třetí říše - střely Röchling. Takováto střela dokázala prorazit několik desítek metrů nadloží a zasáhnout pevnostní kasárna hluboko pod zemí nebo přímým zásahem prorazit 3,5 m pevnostního železobetonu. Na Dobrošově byl přímou palbou ze vzdálenosti cca 200 m postřelován objekt N-S 72 Můstek. V jeho sutinách byl také v roce 1984 objeven jeden projektíl této střely, který je dnes vystaven v sále provozního areálu.

Prohlídka byla zajímavá. Kdyby byl celý systém opevnění hranic včas dokončen, byl by tehdejšími zbraněmi nepřekonatelný.

Dig.

Malá poznámka. Někde jsem slyšel, že i dneska by to byl vážný problém. Ne že by to dnešní zbraně nezvládly, ale spíš by se to neutáhlo ekonomicky. Na každé bunkr by to chtělo jednu dvě rakety, který nejsou zrovna nejlevnější. A kdyby chtěli zničit všechny, tak by je to položilo ☺.

Vkt.

Na tom něco bude. Ale na druhou stranu proč by to někdo ničil, když může posádku prostě vyhladovět? No ale zima je řádká, a tak honem do hospody. Ta je odtud kousek. A jsme tu. Tepla a pohoda. Dáváme si zahřívací nápoje a oběd. Smutné je, že jsme jim vypili všechno Rum.

Dig.

Hospoda to byla moc hezká, ale měli malý porce. Takže jsme ani nemohl po nikom dojít. Ach jo.

Vkt.

No nic, pojedeme jinam. Jarka pořád trvá na tom, že stíháme vlak ze Starckoče ve tři. No, já to nevidím. Nejdříve musíme sjet zase do Náchoda. Tam budeme tak za 15 minut. Pak vyjet jihovýchodně, do kopce, odbočit, z kopce a pak dva km do prudkého kopce. Na konci toho všeho uvidíme koncová světla posledního vagónu odjíždějícího vlaku. Další jede po šesté. Ale je fakt, že pokud má Starcoč nádraží, na kterém stává přímý vlak do Prahy, jistě oplývá i hospodou, kde budeme moct počkat na další vlak. Tak jo. Vpřed! Sjezd je pěkný.

Dig.

No to jsem viděl. U hospody jsem se chvíli zdržel, všichni mi ujeli a tak jsem je dojel až u Náchoda. A to jsem šlapal. Na kole. Ne chodník. Vkt.

Ale fouká vítr a je zima. Rychlost nepřekračuje 40 km/h. Jinak by z nás dojely kostky ledu. V Náchodě jsme podstatně dříve než jsem čekal. Asi o tři minuty. Z města opravdu stoupáme nahoru. Na vrcholu je opravdu odbočka, ALE... Hlavní klesá do údolí k přehradě Rozkoš. Starcoč je od hlavní vzdálena přibližně dva kilometry... pojedeme

Naložili jsme kola do nákladového prostoru a bagáž do uličky tak aby se dalo projít a šly otevřít dveře dělicí vagon na část nákladní a osobní.

Dig.

Nějak jsi zapomněl podotknout, že mezi bágly a koly jste stihli po hvizdu píšťalky výpravního naložit do vagonů i mě.

Hnk.

Ale to víš, že jo, ty můj náklade. Vlastně poklade... ©

Zaujali jsme místa na podlaze a vlak se rozjel. Smířili jsme se s tím, že až do Prahy budeme v uličce. Koukali jsme ven na podzimní scenérii a byli rádi, že je tu teplo. V Hradci nám připojili pět prázdných vagonů. Zůstávám u bagáže a ostatní jdou zabrat místa. A zase se setkávám s blondýnou. Přichází z osobní části vlaku a snaží se otevřít dělicí dveře směrem ke mně. Nejde jí to. V cestě leží naše bagáž. Chvilí bezradně stojí a pak se vší silou opřela do dveří. Docílila jen toho, že se bágly sesunuly a zatarasily dveře úplně. V klidu a s rozvahou jsem je zase naskládal zpátky. Znovu zabrala. Ale tentokrát jsem byl blízko a dveře jsem kopancem poslal proti ní. Pochopila. Otevřela dveře opačným směrem a vešla. Uhnul jsem jí. Začala rozvíjet teorii o tom, že takováhle bagáž nepatří do uličky ale do nákladového prostoru. Měl jsem na jazyku spoustu, přespoustu slov. Děj šel však rychleji, než jsem stačil reagovat. Prošla kolem otevřených dveří nákladového prostoru a nakoukla tam. Kromě spousty kol a hromady krabic tam byly i kočárky. Mezi tím vším uzoučká ulička pro průchod obsluhy. „Stejně to tu nemá co dělat...“ A s grácií málem (báglem na zádech) srazila stařečka o holi, který se snažil popojít do volnější části vozu. Na reakci nebyl čas, protože skrz změť v nákladovém prostoru sem proskočil Tomáš s Viktorem. Podal jsem jim nejbližší dva báglové komplety a oni zase stejným způsobem zmizeli. Pak už se nedělo nic zajímavého. Pokud tu blondýnu potkám ještě jednou, zapláčám jí uši do hlavy! Kluci pro mě přišli ještě jednou, pobrali jsme zbytek zavazadel a vnitřkem vlaku došli k místům pro nás. Uložili jsme bagáž, usadili se a povídali si, koukali ven jak se šerí a těšili se až dojedeme. A dočkali jsme se. A protože Hlavní nádraží není

koncová stanice, musíme jednat rychle. Každý popadl svůj komplet vyndal jej z vagónu na nástupiště a pak jsme běželi po nástupišti ke služebáku. Teda to byla dálka. Ono šest vagónů je šest vagónů. Doběhli jsme akorát tak, že naše kola byla navrchu a bránila vykládce. S Tomášem jsme vyhópli nahoru a během minuty byli naši miláčci venku. Pak už jsme v klidu dojeli pro bagáž, naložili ji a rozjeli se k domovu. Tomáš zbaběle metrem a my po svých. Tak a protože se už nic zajímavého nedělo skončím vyprávění tady. Tak to je konec poslední letošní vícedenní výpravy a předposlední v této sezóně. Těším se na sledání na Uzavírání cest.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	55,5	2523	42,1	15,9	18-8

Celková technická data:

pět nadšených podzimem...: Tomáš, Viktor,
Hanka, Jarka a Dig

Účast
Oficiálně
přiznaná
kilometráž

125 km

Příště

Uzavírání cest

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Terénem Hvězda	Žabokrký
Malé Svatoňovice	Silnice Bukovice	Hronov
Strážkovice	Lachov	Náchod
Jívka	Teplice n.M.	Lipí
Hodkovice	Teplické skály	Dobrošov
Adršpach	Teplice n.M.	Lipí
Teplice n.M.	Dědov	Náchod
Lachov	Česká Metuje	Vysokov
Bukovice	Žďár n.M.	Starkoč
<u>Police n.M.</u>	<u>Police n.M.</u>	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Olda (Old), Tomáš (Tom), Jana (Hor). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell´s Tour ^{plus} 2005
Dig & Jrk & Tom
& Hnk & Vkt
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz